

lige Amter, der have den mindste Skatteebne i Forhold til deres Hartkorn.

Krieger: Efterat saa mange ærede Medlemmer have anbefalet saa mange Forslag, som alle gaae ud paa Estergivelse af Gjæld til Statskassen eller forhøiede Bidrag under en eller anden Form, turde det vel være ganske naturligt, om ogsaa en enkelt Stemme reiste sig, saaledes at ikke den høitærede Indenrigsminister alene har det altid mindre behagelige Hverv at tale imod slige Forordninger. Det er fra flere Sider blevet udtalt, at det var mindre helbøgt, naar der i denne Sag ikke blev nedsat Udvalg; der ligger deri den Erkjendelse, at det er meget vanskeligt at gaae ind paa saadanne Begjæringer om Statsmidler, som fremkomme fra enkelte Medlemmer, støttende sig til locale Betragtninger, naar der ikke har været Leilighed til en sammenlignende upartist Under søgelse af disse forskjellige Forhold. Nu er det min Tro, at, naar der ikke blev nedsat Udvalg i denne Sag, da var det ikke, fordi man jo nok kunde tænke sig, at saadanne Forslag vilde fremkomme, men fordi man, efterat en Prøvelse af Sagen var foregaaet i Regjeringen, dernæst i det ældre Landsting, og endelig en fornyet Prøvelse deraf nu var foregaaet i det andet Thing, havde dannet sig en Mening om, at der ikke var Grund til at foretage Forandringer i Forslaget, som det forelaa fra Folkethinget. Det, troer jeg, har for mange Medlemmer været en meget væsentlig Grund, saa at Spørgsmaalet her i det Hele var dette: Skal man gaae ind paa den hele Ordning, som den nu foreligger, eller skal man forkaste den, men ikke derimod: Hvilke yderligere Forandringer kan der gjøres i Forslaget i Retning af Estergivelse til det og det Amt eller den og den Commune, eller i Retning af større Tilskud til det og det Amt, og saa fremdeles? Og naar der nu alligevel foreligger en Række af saadanne Forslag, der alle gaae ud paa at paalægge Statskassen Byrder under en eller anden Form, ved Tilskud eller ved Estergivelse af

Krav — Forslag, om hvilke det maa siges, at Ministeren ikke har anbefalet noget af dem, men tværtimod fraraadet dem alle — saa troer jeg ikke, man kan Andet end spørge sig selv: Hvilken Stilling pleier Landstinget at indtage ved finansielle Bevillinger? Seg skal virkelig ikke være Den, som, hvor der er Grund for Landstinget til at have en selvstændig Mening, vil opfordre Thinget til at tage for meget Hensyn til de Beslutninger, som ere tagne et andet Sted; men der er visse Forhold, hvor jeg altid har meent, at der var en naturlig Opfordring til at begrænse sig, og jeg har lagt Mærke til, at Regler, som vi for en stor Deel have faaet fra det Land, hvor der er en gammel parlamentarisk Erfaring, og som ved første Næst saa vilkaarlige og konstante ud, dog i Virkeligheden havde en meget dyb Rod i en lang praktisk Erfaring. Dertil hører en Regel, som Mange i Begyndelsen af vort constitutionelle Liv ikke rigtigt kunde finde sig i, den nemlig, at Rigsdagen ikke lettelig skal forhøie de Bevillinger, som begjæres af Regjeringen. Dette er i det Land, som er det constitutionelle Regiments Hovedland, en gammel og usvælgelig Regel, og hvorfor? Fordi der, hvis denne Regel ikke opretholdes, kommer en forunderlig Drift frem hos de enkelte Medlemmer, — ganske vist efter en samvittighedsfuld Overveielse, men dog meget stærkt tilskyndet ved deres locale Interesser, og ved Andragender, som indsendes fra de Egne, de nærmest repræsentere, — til at bringe Forslag frem om Forhøielse af Udgifter, Indrømmelse af Bevillinger, som det er meget vanskeligt at modstaae, naar man ikke lægger Vaand paa sig selv og erindrer, at slige Spørgsmaal skulle underkastes en sammenlignende Prøve og derpaa bringes frem af Regjeringen under det Ansvar, som paahviler det samlede Ministerium, baade Finansministeren og den Minister, de nærmest vedkomme. Mine Herrer! dette gjælder allerede i Folkethinget; men hvilken Stilling pleier nu Landstinget at indtage lige-